

Ἀθηναϊκὸς γάμος κατὰ τὸ 1840.

φια, τοὺς τρεῖς τουρκοφάγους Σουλιῶτες νὰ πα-
γαίνουν ξέγνοιζοι καὶ λαμπροφορεμένοι στὴν
ἀγκαλιὰ τοῦ θανάτου κι' ἡ ἀδυναμία του, ποῦ
δὲν μπορούσε νὰ τοὺς τὸ εἰπῇ, γιατί ἂν τοὺς τὸ
ἔλεγε χανόνταν στὴν στιγμή κι' ἐκεῖνοι κι' αὐτὸς
μαζύ τους, ξέσπασαν σ' ἓνα εἶδος τραγουδι, τρα-
γουδι γλυκόφωνο, ποῦ οἱ στίχοι τοῦ αὐτοσχέδιο
εἴταν ἀπαύγασμα διαφόρων ἐθνικῶν τραγουδιῶν
ποῦ τραγουδοῦσε στοὺς γάμους, στὰ πανηγύρια
καὶ στὲς διασκεδάσεις τῶν μπένδων καὶ τῶν
πασιάδων τοῦ Γιάννινου καὶ τῆς Ἀσβαντιῆς.
Ἀκούμπημένος πανηγύριμα σ' ἓνα μεγάλο κο-
τρῶνι καὶ καμόνοντας πῶς δὲν πρόσεχε καθόλου
στοὺς διαβάτες, ποῦ περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά του,
ἄρχισε τὸ τραγούδι μὲ μιὰν ἀγγελικὴ φωνή, σπά-
νιά σὲ κάθε τραγουδιστῇ, κι' ἔλεγε μ' ἐκεῖνο τὸ
τραγούδι :

— «Γιὰ ἰδέτε τοῖα ἀγγελικὰ κορμιά κυπαρισσένια
«Πῶς πᾶνε γιὰ τὸ μακιελιό, ὅαν τὰ παχνὰ κριάρια.
«Γιὰ ἰδέτε τοῖα ἀγγελικά, πανέμορφα κεφάλια,
«Ποῦ θὰ στολίζουν αὐριο τὰ μαῦρα Λιθαρίτσια.
«Δὲν σὰς καλοῦνε γιὰ καλὸ κι' οὐδὲ γι' ἀρματολίκια,
«Μὲν σὰς καλοῦν γιὰ κρέμασμα.....»

Οἱ τζοχανταραῖοι γινώριζαν ἐλληνικά, ἀλλὰ,
«τραγουδοῦ εἶναι κι' ἄς λή», προσέχαν στὸν ἦχο
κι' ὄχι στὰ λόγια καὶ στὸ νόημα τοῦ τραγου-
διοῦ· τὰ τρία ἀδέρφια ἔμωσ ποῦ γινώριζαν τὴν
φωνὴ τοῦ ξακουσμένου Τραγουδιστῇ, προσέξαν
στὰ λόγια καὶ στὸ νόημα τοῦ τραγουδιοῦ, ποῦ
τοὺς προμάντευε τὴν τύχη ποῦ τοὺς περίμενε
στὰ Γιάννινα, κυττάχτηκαν συναμετοζύ τους,
μὲ τὸ κύτταγμα συνεννοήθηκαν καὶ στὴν στιγμή
πετάχτηκαν μέσ' ἀπὸ τοὺς δέκα τζοχανταραῖ-
ους, ποῦ τοὺς συνώδευαν καὶ πῆραν φτεροπόδαρα

τὸν κάμπο, πηδώντας χαντάκια καὶ ρεματιές,
ὅαν ζαρκαδία. Ὡς ποῦ νὰ καταλάβουν οἱ τζο-
χανταραῖοι τὸ τί εἶχε τρεῖσι, οἱ τρεῖς Ζουλαταῖοι
εἶχαν γεῖναι ἄφαντοι ἀπὸ μπροστά τους !

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ μὲν Ζουλαταῖοι βρῖσκονταν
ὠχυρωμένοι στὸ Νέο-Σούλι, κι' εἶχαν στημένα
καραούλια, μὲν τοὺς πατήσουν ἔξαφνα οἱ Τοῦρ-
κοι ἀπὸ τὰ Γιάννινα, οἱ δὲ τζοχανταραῖοι ἀνέ-
φεραν στὴν Ἀρχὴ τους, ὅτι οἱ Ζουλαταῖοι εἴταν
ἀπὸ καιρὸ φευγάτοι ἀπὸ τὸ Νέο-Σούλι, κι' ὁ
Τραγουδιστῇς γλυκοτραγουδοῦσε στὰ Λιθαρίτσια
μπροστά στὸν Ἑμίν-πασια, τὸν γιοῦ τοῦ Σαν-
τραζάμη καὶ σὲ τὸσους μπένδες κι' ἀγάδες :

— «Δινοῦν οἱ κάμποι γιὰ νερὸ καὶ τὰ βουνὰ γιὰ χιόνι
Κι' οἱ Ζουλαταῖοι τὰ σκυλλιά γιὰ τούρκικα κεφάλια.

Ὁ Μετκό-μπεης, ἀκούοντας τὰ λόγια τοῦ
τραγουδιοῦ, φώναξε μὲ θυμὸ :

— Τί λές αὐτοῦ, ὦρὲ παλιογκιαούρη !

— Τὸ τραγούδι τὸ λέει, μπέν μου, νὰ πάρω
τὸ κακὸ σ', κι' ὄχι ἐγώ....

Ἀπολογήθηκε μ' ὅλη τὴν ἀφέλεια ὁ Τραγου-
διστῇς.

— Πέ το, ἀφοῦ τὸ λέει τὸ τραγούδι !

Εἶπε ὁ Μπένης μισομεθυμένος καὶ κατέβασε
ἐν' ἀσημένιο τάσι ρακί.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

(1). Ντερβέναγας=φύλακας τῶν μεγάλων δρόμων,
καὶ ἐν γένει διώκτης τῶν Κλεφτῶν.

(2). Λιθαρίτσια=Ὑπόμα μέσα στὰ Γιάννινα, ὅπου
εἴταν τὰ παλιὰ δεσποτιὰ καὶ μέγαρα, κι' ὅπου εἴταν
ἡ κατοικία τῶν πασιῶδων τοῦ τόπου, καθὼς καὶ τοῦ
Ἀλῆ-πασια.